

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 14/2016
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.П., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.П., адвоката М.Ц. из В.Х., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К.бр. 1817/13 од 01.09.2015. године и Вишег суда у Врању 2Кж бр. 584/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.П., адвоката М.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К.бр. 1817/13 од 01.09.2015. године и Вишег суда у Врању 2Кж бр. 584/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К.бр. 1817/13 од 01.09.2015. године, окривљени Т.П. оглашен је кривим за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (ЗЈРМ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2-две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени Т.П. обавезан је на плаћање суду на име паушала износа од 2.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износа од 5.600,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени С.С. из Ж., ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Виши суд у Врању, пресудом 2Кж бр. 584/15 од 19.11.2015. године, одбио је као неосноване жалбе браниоца окривљеног Т.П., адв. М.Ц. и Основног јавног тужиоца у Владичином Хану и пресуду Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К.бр.1817/13 од 01.09.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Т.П., адв. М.Ц., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона на штету окривљеног у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку (ЗКП), и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине у целини пресуду Вишег суда у Врању 2Кж.бр.584/15 од 19.11.2015. године и пресуду Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К.бр.1817/13 д 01.09.2015. године и врати предмет на поновно суђење и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Т.П., адв. М.Ц., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном првостепеном пресудом прекорачена оптужба и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, тиме што је првостепени суд у опис кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ које је окривљеном стављено на терет оптужним актом, самоиницијативно унео законска обележја кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, која оптужни акт не садржи, наводећи да је окривљени ометао овлашћено службено лице у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира, чиме је битно изменио чињенични опис кривичног дела које је предмет оптужбе и на основу тога извршио преквалификацију дела, те окривљеног осудио за кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које није оптужен, а другостепени суд је учинио исту повреду закона тиме што је потврдио првостепену пресуду.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Прекорачење оптужбе услед повреде објективног идентитета пресуде и оптужбе, на коју се указује предњим наводима захтева, подразумева измену у пресуди чињеничног описа дела представљеног у оптужном акту, а у конкретном случају такве измене нема, односно постоји потпуни идентитет описа радње окривљеног извршења дела у изреци побијане правноснажне пресуде са описом

радње у чињеничном основу оптужног предлога јавног тужиоца Кт.бр.1734/11 од 09.11.2011. године, само је другачија од тужиоачеве правна оцена суда карактера те радње, наиме да иста не представља напад на службено лице као обележје кривичног дела из члана 323. став 1. КЗ (које се не везује за обављање службене радње), већ ометање службеног лица у обављању конкретне службене радње, описаном радњом окривљеног која је предвиђена као законско обележје кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ. Како суд није везан предлогом јавног тужиоца у погледу правне квалификације инкриминисане радње (члан 420. став 2. ЗКП), већ само чињеничним описом радње извршења у оптужном акту, а иста, како је већ речено, побијаном правноснажном пресудом није измењена, то квалификацијом дела окривљеног по члану 23. став 1. ЗЈРМ није прекорачена оптужба.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да нема кривичног дела у радњама које су окривљеном стављене на терет, које су непрецизне у погледу чињенице да ли је окривљени ометао оштећеног у обављању послова безбедности или у одржавању јавног реда и мира, односно коју конкретно службену радњу је предузимао оштећени у смислу прописа којим се уређују овлашћења на предузимање исте, као и у погледу времена извршења дела.

Ово из разлога што из чињеничног описа дела у изреци побијане правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које је окр. Т.П. оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног (претња, покушај напада) као начин ометања полицијског службеника у обављању службене радње - алкотестирање учесника саобраћајне незгоде за коју је суд утврдио да је полицијски службеник био овлашћен да је предузме, тако и субјективна обележја која се тичу способности окривљеног за урачунљивост и умишљаја као облика виности са којим је извршио дело, а који укључује и свест о забрањености дела.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је примењен закон који се не може применити, тиме што је окривљени оглашен кривим за дело за које није оптужен и што из чињеничног описа дела у оптужном акту не произилазе обележја кривичног дела, на који начин наведену повреду везује искључиво за повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП о којима је напред било речи и за које је овај суд нашао да су неосновано истакнуте.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона истакнуте у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Т.П., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.